Hedda N.
til
Angelika B
1885-92

Norrby, d. 5 Febr. 1885.

Älskade Angelica!

Mycken hjertlig tack för ditt kära efterlängtade bref och tack för all den uttalad vänskap och öfverseende kärlek. Ja, jag tänker många gånger med förundran och tacksamhet på dessa 3 år, som Herren så serskildt hade bestämt för mig i 32:a, bestämda sedan på förhand, då jag underskref kontraktet för denna tid, utan att sjelf veta hvarföre. Ofta har jag mycket grubblat på våra förslager med de Mygulinska barnen, som så snöpligt gick om intet och mången obesvarat "hvarföre" har då uppkommit. Men för en tid sedan läste jag ett litet stycke i en engelsk brochyr, som dervid tröstade mig mycket. Det lyder neml. så: "One felt quite bewildered, and yet, at the same time, the Spirit of God made one feel the way was all right; the cloud seemed to rest on the place, and though it <u>seemed</u> all wrong and no indication of any special object for one's co=

spänstighet och glädje. Deri ligger allt hans nöje. Han söker intet annat. Den enda vederqvickelse han dervid unnar sig, är att om aftnarna läsa högt för oss några timmar. En dag i veckan äro vi nu tillsammans med våra närmaste grannar, i och för gemensam läsning. Sist hittade Georg på att taga en bok med sig till läsning under tiden! Han har neml. nu ingen bokhållare och bokföringen tar, ensamt den, ej så liten tid. Dessemellan är han i qvarnen, på logen, i ladugården, öfverallt, och sjelf läggande hand vid allt. För en tid sedan skulle en qvarnvinge lagas. Då såg man Georg sjelf högst uppe på stegen m. m. m. m.– Men, Angelica, ack, om han dertill vore en christen! Men, ser du, det väntar jag på, dagligen, stundligen och det är detta vissa, glada hopp, som uppehåller och hjelper mig, då äfven svårigheter kunna förekomma. Ack, när Georg blir christen, blir omvänd, då blir Norrby ett jordiskt paradis. Skall jag väl ännu lefva då?!–

Till mina serskilda nöjen hör det syamöte jag har 2ne gånger i månaden, med våra underhafvandes hustrur, omkring 20 personer, samt den missionssyförening som sammankommer en gång i månaden, då kyrkoherden

ming was given, the mind was soothed by simple trust and adherence to the promise of God, that when we ask to be guided aright in all things, small and great, we may be sure, we are led aright; because the Lord is not as we are, changeable and fitful. He loves to see us going like the people of Israil, His errands, or running His messages, in the ways of His Providence; if we only want to give Him unquestioning obedience, the consequences are all blessed, and we shall be helped och richly rewarded in the end". Det är alldeles så, som jag har känt det vid alla motgångar och alla ogillanden och derved tröstar jag mig, då det stundom kännes ej så litet förödmjukande, att ej hafva kunnat "föra båten i land". Nu t. ex smärtar det mig mycket att ej kunna göra något för Malvinas musik, hvilket hon sjelf trånar efter att få lära; men hvad kan jag göra, när jag måste tygga mig till, t. ex., tilaccorderingsafgiften! Skulle ofa vilja hjelpa mig med, att gå uppe till Maria Ribbing och Fröken Loriichs och från mig bedja dem lemna hvar sin månads afgift: 35 Kr. till Fröken Fleetwood? Jag skulle skrifva; men vet ej deras adresser.

Sjelf får jag ingenting förrän 1 April och är det ifrenda väl utträttnadt – och Fröken Fleetwood kan ej umbära det så länge. Den första månaden deraf är hos Herr Holmgren varit god och tillgodosett. Från dessa ledsamma penningebekymmer är jag eljest alldeles befriad här ute. O, hvad Gud var god, som lät mig få komma hit! Jag kan ej säga hum väl jag finner mig här, under alla årstider och i alla väder. Du, som sjelf har sinne för naturen, kan nog förstå hvilket inflytande, till trefnad och glädje, det måste hafva, att bo midt i naturens sköte och dagligen och stundligen njuta af luft och ljus, skog och mark, – snö och rimfrost, visst icke minst. Hvilken fröjd t. ex, att få åka omkring i skogen då nyfallen snö eller rimfrost förvandlat den till ett trollslott, eller på den isbelagda bojan, så klar som en spegel! att icke tala om sjelfva hemlifvets frid, med sina regelbundna tider – och hvilken fröjd att få följa min Georg i hans trägna, oförtrutna arbete, följa honom med mina böner om Guds välsignelse. Ja, arbeta gör han, stundom både natt och dag och det med ungdomens

Hvad min helsa angår, kan jag ej säga, att jag är bättre, fastän jag minskat i vigt, 10 ℔; somliga dagar visserligen, men i det hela ej. Helt oberäkneligt kommer samma klenhet som-öfvert öfver mig och jag går der och pu-star eller ligger vanmäktig på soffan. Men äfven detta skall tjena mig till godo. "Allting skall tjena dem till godo, som hafva Gud kär." "Och denna tidens vedermöda är ej likt mot den herrlighet, som på oss uppenbaras skall" — när Han kommer, som jag väntar och efterlängtar. O, "kom snart, Herre Jesu!"

Det är Elofs födelsedag om Thorsdag. Gif honom då inneliggande kort med en hjertlig lyckönskan från mig.

Helsa Wilhelm på det hjertligaste. Säg honom, att jag ofta tänker på honom och hans vänlighet och godhet emot mig. Helsa alla vänner som du träffar. Lina Fleetwood skref att hon träffade dig, enligt löfte. Jag undrar huru hon nu har det? Med Julia har jag, i år, kunnat hjelpa henne! — En hjertlig omfamning från

Din tillgifna Hedda.

styre här, efter sin goda, fullkomliga vilja! Men det är synd om dem båda två, det är visst. Och min fulla öfvertygelse är, att det vore bättre, att de komme tillsammans, ju förr desto hellre. De äro unga, arbetsdanna och anspråkslösa båda två. Visst kan Gud försörja dem, äfven i hårda år, blott de ville hålla sig till Honom. Och det kunde ju kanske nöden lära dem.

En skön stund var det, då vi äfven denna Påskdagsmorgon fingo samlas i templet kl. 6 på morgonen. Derför kunde jag ej underlåta att tacka Kyrkoherden, som då såg så innerligt snäll ut, att man hade gerna tagit honom i famn. Hvarföre skall han deremellan bete sig så falskt och skrymtaktigt?! — Palm Söndagen fick äfven jag möta Herren i Hans Nattvard. Ja, huru stort och öfvervinneligt herrligt är icke alltid detta möte. Dessa stunder äro verkligen "glans-punkter i lif-

Frågade du någonsin Pastorn om Johan? Jag är orolig för honom. Bed för honom, när Herren påminner dig om honom, att han måtte blifva Herrens.

vet," såsom min lärare vid min konfirmationsundervisning lofvade, att de skulle blifva. De äro "himmelen på jorden" som Scriver säger. Strandhorsslagen tänkte jag just på Erste och Baunerna der samlade.

Du säger dig finna likheter mellan Louise och mig, blott att hon "bättre förstår att skicka sig efter tiden". Jag medger gerna, att hon är förståndigare än jag och kan bättre beräkna sina tillgångar; men ligger icke ändå en stor skillnad i vår olika ställning. Tänk, så mycket större och mera vidtomfattande hennes välgörenhet kan vara, dels derföre att hon eger mera än jag och egentligen derföre, att hon är fri. Jag har nästan aldrig känt mig riktigt fri, utom en mycket kort tid, efter sedan jag blef enka och den räknar jag såsom den lyckligaste i mitt lif. Men friheten var nog ej helsosam för mig, derföre miste jag den så snart

och kom så, värre än någonsin, under oket. Vet du – jag har nyligen gjort att försöka att frigöra mig, men det lyckas nog icke. Jag har neml. afsagt mig all delaktighet i sterbhuset till förmån för barnen, hvilka hvar och en vål behöfva en tillökning i sina inkomster, och ville nöja mig med endast min pension, blott jag slipper att hafva att göra med förmyndare. Frithiof har gått in på saken, efter några invändningar, men det strandar nog mot Berndes's herrsklystnad. Hvad godt det att hafva litet, blott man får fritt råda öfver det lilla. Hvad gagnar mig det mycknare, när jag aldrig får disponera något deraf, utan skall redogöra för allt, hvartill det skall användas, innan jag får det. O, hvad det kännes svårt! Måtte blott Guds afsigt dermed vinnas! Då blir allt väl. "Var stilla, var nöjd, o min ande! ty Gud är din fröjd." –

Norrby, d. 28 Mars 1885.

Älskade Angelica!

Mycket länge har jag dröjt med att besvara ditt kärkomna bref, för hvilket jag hjertligt tackar dig. Orsakerna dertill hafva varit flera; men den egentligaste, att jag i flera veckor varit ganska klen; om än ej att likna mot i fjol, har det dock varit något ditåt, en släng af mitt gamla onda. Jag har dock nu några dagar varit bättre, så att jag kan hoppas att det för denna gång igen skall vara öfverståndet.

Nu är här så vårlikt och vackert. Snön är för det mesta försvunnen och blåst tillika med nattefrost har hjelpligt upptorkat marken. Solen lyser hela dagen och foglarna sjunga. Men behöfves blott gå ut igenom porten, för att höra lärkorna jubla i skyn. O, huru skönt att bo på

henne. De behöfva så väl denna inkomst och jag är viss om, att de äro snälla emot henne och göra för henne hvad de kunna; ty de äro båda så ovanligt <u>goda</u> menniskor. Nu tänkte jag härvid: detta vill nog Angelica hjelpa mig med; ty hon känner ju dessa personer mycket bättre än jag och det är mig så mycket motbjudande att resa in till <u>staden</u>. Jag <u>måste</u> ju ändå resa längre fram och det förefaller mig riktigt svårt att tänka derpå. Missförstå mig nu ej — det är nog roligt att få träffa <u>vänner</u>; men för <u>staden</u> har jag en riktig skräck. Vill du derföre hjelpa mig härmed, som ju bör ske snart, så är jag dig mycket tacksam. — Ack om Tallhyddan vore såldt! Du vet ej någon köpare? ——

När jag ser Lotten just nu här utanför i alléen, promenerande, omgifven af 5 hundar, kommer jag ihåg att jag måste gifva dig <u>litet</u> tröst i din hund-skräck; ty vi hafva nu 2 stora valpar, som dagligen

landet! Går man i skogen kan man ju inbilla sig det vara sommar, så herrligt lyser solen mellan träden och de små hvita fläckarna här och der förhöja blott dess skönhet.

Nu hafva vi haft en ljuflig tid, under det vi fått betrakta Herrens lidandes historia. Utom de sköna passionspredikningarna har jag läst Bessers "Christi lidande", tillsammans med vår troende skollärarinna och en grannefru, som håller på att blifva det. Äfven har jag gått igenom "akterna" med mina söndagsskole barn. Jag måste tacka dig, Angelica, ty det var du, som först inledde mig i denna verksamhet, som sedan varit mig till så mycken glädje och välsignelse. Jag, som förr icke trodde mig om, att kunna öppna min mun till någon slags undervisning. Jag kan det väl egentligen icke heller nu; men Herren hjelper mig sjelf underbart och Honom allena vare äran derför.

Till Fröken Lorichs har jag skrifvit och fått "nej". Således hade du rätt med afseende på henne. Det har betagit mig modet att skrifva till Fru Ribbing. Men emellertid är jag ganska bekymrad hvarifrån jag skall få medel till de 3 återstående månaderna; ty jag eger ingenting sjelf att gifva och det oroar mig så mycket att Lina skall blifva strandsatt. O, hvad hela denna sak är underlig! Jag förstår den platt intet; men är dock viss om Herrens hjelp. Emellertid ber mig Allgulin i sitt sista bref resa in till staden för att tala med Fröken Bozanting och Häradsh. Schönmeyer. Han har neml. hört i Wexiö, att Fröken B. ej skulle länge kunna behålla Fru Lönnroth hos sig och ville då anhålla om, såvida hon ej sjelf hade något deremot, att få än en gång försöka med

Norrby, d. 16 April 1885.

Älskade, kära Angelica!

Tack hjertligen för dina två sista bekomna, innehållsrika bref. Det sista kom i dag, och som det redan legat länge på posten, vill jag ej skjuta upp med att besvara det. Tack för det du i tid omtalade Eder flyttning. Huru länge den varit påtänkt, blef den dock nu en öfverraskande nyhet. Ja, Gud välsigne rikeligen Edert inträde i det nya hemmet och gifve Eder der all den trefnad och glädje, som är möjlig och nyttig för pilgrimer att få! "Vi hafva dock ej här en varaktig stad, utan söke efter en tillkommande, hvilkens byggmästare och skapare Gud är."

"Blott en afton, blott en afton bor jag här!"

rens hand är upphöjd, Herrens högra hand behåller segern. Jag skall icke dö utan lefva och förkunna Herrans verk. Han är sannerligen uppståndelsen och lifvet. Den som tror på Honom, han skall lefva om han än död blefve. Han är de trognas lif, derför kunna de icke mer dö, ty Han, deras lif dör icke; derför kunna de ej förlora sitt lif; men vårt lif är fördoldt i Honom; men när Han, vårt lif, uppenbarad varder, då varde vi ock uppenbarade med Honom i herrligheten. Med sådana saliga utsigter hvarför låta nedslå oss af jordens små vedervärdigheter och sorger? Men det är svårt nog ibland, att hålla modet uppe. Min välvillige förmyndare håller mig alltjemt under oket, hvilket kännes dubbelt tungt då jag är klen, som jag ännu fortfarande är. Men huru tacksam är jag dock icke, att Herren "rycktt undan mig så svara. Huru bitet berör det mig nu, emot när jag skulle hylla hushåll i Stockholm! Och det är nu förbi! ___

Ack, hvad vi nu hafva det skönt. Jag kommer just nu hem från en utfärd på ½ mil, i en grigg med Elin, spring af en snäll och liflig häst. Foglarna sjunga och blåsipporna börja att titta fram här och der, och björkarna blomma.

Helsa hjertligt till Wilhelm och dina gossar från

Din tillgifna Hedda.

Hvad angår din lilla lägenhet på Alvesjö, skall jag gerna fråga Fru Molin derom, ehuru, om de skola vara hemma alla — hon har nemligen 3 döttrar — jag anser den vara för liten för dem. Deremot skulle den passa förträffligt för Lina Fleetwood; men hon har, på långt när, ej råd att betala så mycket. Någon annan minnes jag ej nu. Herren styre dermed efter sin vilja! —

Så roligt med eder tillämnade resa till Finland! Lilla kära Signe! Jag hade ej någon aning om hennes förlofning. Så roligt för både henne och Ernst, att I kunna komma till hennes bröllop. Men i så fall får jag näppeligen träffa dig; ty kommer jag till staden, blir det just vid den tiden. Jag skall nemligen ordna om Dalarö-hemmet, till Pingst och hoppas derefter få vara med om årsfesten på Costa. Hoppas dock att du ej uppskjuter ditt besök vid Norrby till en alltför aflägsen framtid!

Vi hafva fått fira en ljuflig påskfest härute. Påskdags morgonen voro vi samlade i kyrkan kl. 6, lika mangrant som vid en högmessa, och fingo sjunga "halleluja" vid Herrens öppnade graf — och hade dessutom 2ne gudstjenster både Påskdagen och Annandagen. Tisdagen fick jag deltaga i firandet af H. H. Nattvard med Kandidaten hos vår lama, troende skollärarinna. Det var en oförgätlig stund. Ja, vi, Herren var död, men är lefvande från evighet till evighet. Honom ske tack, att Han gifvit oss seger. Han har för evigt besegrat döden och aftorkat alla tårar ifrån våra ögon. — Stenen, som byggningsmännerna förkastade, är vorden en hörnsten; af Herren är det skedt och är ett under för våra ögon. Men sjunger nu med glädje i de rättfärdigas hyddor: Her-

Tack för din vänlighet att bjuda Kandidaten och Johan till Eder; men då voro de ännu här hos oss.

Helsa alla vännerna på Costa när du träffar dem.

välsignelse under de 2ne sista åren, här i
trakten. Hela eftermiddagen upptogs med
sång, bön, bibelsamtal och föredrag, fulla
af anda och lif och personer, som man aldrig
sett i kyrkan kände sig mäktigt dragna
och alla voro glada och lyckliga, jag
icke minst. Vår snälle smed har också
det sista året blifvit en helt förändrad
menniska och der är nu rätt ofta bönesam-
mankomster i hans hus, der det är packadt
med menniskor; men ofta tomt i skolhus
och kyrka och ofta blott af brist på förtroende
till läraren. Gud hjelpe! — Onsdagen
efter jul då hade jag alla barn, stora
och små, samlade omkring julgranen omkr.
50 och äfven då var det soligt; men ingen
af de mina tittade ens in till oss. Är det
ej underligt? Georg är ändå bra snäll, som
låter mig hållas. Men hvilken skada, att
han ej sjelf förstår att glädja sig med.
"Ack, Herre, huru länge?" — Och hvilket
herrligt väder vi hafva haft! Naturen
hade riktigt klädt sig i högtidsskrud och

Norrby d. 24 Jan. 1887.

Älskade Angelica!

Tvenne välkomna bref från
dig ligga här framför mig, obesvarade, för
hvilka jag nu får hjertligt tacka dig;
äfvensom den vackra, dyrbara gåfva som du
sände mig till julen; ty på din stil tager
jag dock nu icke miste såsom på Louise
Nordlinds. Tack, hjertligt tack derför!
Jag vill försöka att flitigt och troget an-
vända den. En tredje sak står äfven framför
mig och helsar mig från dig, neml. det vackra
kort, som jag fick i fjol med inskriften:
"Let not your heart be troubled." Det är
ännu väl förvaradt och har gladt mig
otaliga gånger. Förlåt nu till sist min
långa tystnad; men tiden räcker nu en
gång aldrig till för mig. Det kan nu icke
hjelpas.

Tack för beskrifningen på eder

jul. Äfven vi hafva fått fira en glad och fridfull jul, ehuru tomt det kunde vara att ej hafva kandidaten här, som nu är bunden bland sina fångar; men allting föll sig så olika i år. Sjelf har jag varit mycket friskare och starkare och då faller sig också allting mycket lättare, än då man alls icke rår med sig sjelf, såsom fallet varit några år förut, serdeles i fjol. Julaftonen hotade en liten missräkning. Redlunds hade lofvat komma öfver till middagen och isen hade nätt och jemt blifvit gångbar; men på natten slog vädret om och blef blidare och ganska mycket snö kom. Skulle de väl nu våga sig öfver isen? eller skulle de begagna sig af det goda föret och fara omkring drygt 4 mil? Vi väntade i ovisshet och väntade med middagen till öfver kl. 4 men ingen hördes af. Lotten och jag foro då i skymningen för att möta dem – men nej. Slutligen förlorade vi hoppet. Bröderna voro verkligt missbelåtna. Georg satt på sitt rum helt dyster och tredje gången gick jag nu

gråtande öfver gården, efter att förgäfves hafva bedt honom komma öfver. För honom var det ingen julafton utan Elin – vi fingo reda oss bäst vi kunde. Jag hade emellertid just kommit upp på mitt rum och kastat mig ned för Herren, då hundarna började skälla och pinglor hördes utanför. Då kommo de ändtligen: Elin, Carl och hans broder Axel, nyss återkommen från Afrika och America. Nu blef det åter lif och glädje. Efter maten, då äfven tjenarena voro inne läste jag en julpredikan och sjöng en psalm och sedan satt vi med våra julklapps=korgar till öfver kl. 11. – Juldagen vandrade jag ensam till ottan och hade blott Elin med mig i högmessan; men jag har nästan slutat att sörja deröfver. Hvad hjelper det? "Ack, Herre, huru länge?" – Annandagen, då var det min dag. Barnen foro alla till Husby; men jag hade fått bjuda alla våra underhafvande 70–80 personer på kaffe, tillsammans med en ung, begåfvad baptistpredikant, som verkat med mycken

Östra Husby, d. 31 Dec.
1888.

Älskade Angelica!

"Herrens nåd är
hvarje morgon ny!"

Blott några ord, i all hast, för att uttrycka mitt hjertas tillönskan af allt godt, för det nya tidskiftet; nåd och frid af Gud frimodighet och glädje i Herren, under all denna tidens vedermöda både dig och Wilhelm och edra små gossar. Tack för det vackra kortet du skickade mig. Jag har intet att skicka dig tillbaka. Tack för senaste sammanvaron. Hoppas att I fått vara friska och glada under helgen! — För oss hämnare och för

mina barn, på sitt håll, har julen
förflutit stilla och fridfullt, om
än man får känna en oändlig tom-
het och saknad af ande och lif
och sorg öfver sin egen stora fattigdom.
Gud hjelpe oss alla!
Jag hinner nu ej mera. Fick
du sjalen sedan? Jag är mycket
ledsen öfver, att den i år är så
serskildt ful, men kunde ej hjelpa
det.

Helsa Wilhelm hjertligt från

Din tillgifna
Hedda.

förhållandet om Hans dyra blod endast åtnöjdes oss till syndaförlåtelse och rättfärdighet inför Gud, men icke vore mäktigt att gifva frid åt våra oroliga samveten, och att verkligen rena våra hjertan ifrån synden, samt omskapa och förnya dem till lydnad och helighet inför Gud." —

Hemmet derifrån på himmelska stranden
Vinkar mig gästlikt "jag skyndar åstad";
Snart skall jag lossas från jordiska banden
Sjunga bland helgon och änglar så glad.
Må mina dagar bli flere eller färre,
Leder jag likväl af Frälsarens hand,
Blott "liten tid", sedan kommer min Herre
"Hemtar sin brud ifrån tårarnes land".

Helsa Wilhelm och Malvina hjertligt från

Din tillgifna
Hedda.

Norrby, d. 27 Januari 1890.

Älskade Angelica!

"Herren bevare dig för allt ondt, Han bevare din själ."
Ps. 121:7.

Tack för det du förekom mig med bref! Jag har ju tänkt skrifva till dig hvarje postdag en lång tid, men ej fått tillfälle. I dag har Johan rest tillbaka till Upsala och jag, på samma gång det är en saknad, äfven blifvit mera fri; ty när han är hemma, går han helt anspråk på tid och allt. —
Tack för dina meddelanden om E. Lith på min tystlåtenhet. Dets bref är brändt. Är det jag, som först förr-

orsakat dig obehag i den vägen?
Du säger icke ett ord om Malvina.
Har hon kommit till Eder och finna
I eder väl med hvarandra? Hon
hade bekymmer för sin utkomst,
stackars liten, då hon sist skref.
Måtte hon få behålla sin plats vid
jernvägen, som hon så mycket önskade.

Hoppas I alla fått vara friska
under denna sjukliga tid? Här
har det varit ganska dystert, då
vi alla varit sjuka och det nästan
samtidigt. I stora huset firades jul-
fest med barnen först nu, förl. Lör-
dag. Georg och Alice voro båda gan-
ska länge sjuka – alltsedan nyårsafton.
Jag har legat 4 dygn och Johan har
varit allvarsamt sjuk i njurlidande
och gulsot och under hela denna tid
har Christine setat, i sitt rum orålig
i sin soffa, med ett svullet ben.
Men genom allt har Herren hulpit
underligen och nådeligen och nu
äro vi alla friska igen.

Ett ord af Pastor Ahlberg:
"Vi tro att Jesus har helat de lekam-
ligen sjuka och gjort detta fullständigt
och icke blott till hälften; men då
det gäller våra själar, som äro af Gud
vida högre aktade än våra kroppar
då hafva vi svårt för att tro en hel
och fullkomlig frälsning. Om Jesus
icke hade både vilja och förmåga
att göra oss andligt helbregda, göra
oss till fullt förnöjda, heliga och
saliga Guds barn, så vore ju Hans
återlösning blott ett halft, icke ett
helt frälsningsverk. Så vore också

Norrby. d. 19 Mars 1890.

Älskade Angelica!

"Friden lemnar jag eder; min frid gifver jag eder; icke såsom verlden gifver, gifver jag eder." — Joh. 14:27.

För 2ne kära bref, har jag att tacka dig och jag kan icke säga, huru mycket det gladde mig, att I funnos eder väl med Malvina. Jag prisar och lofvar Gud för de underbara vägar, hvarpå Han ledt henne; och förvisso skall hon äfven, innan kort, blifva vunnen för Guds rike. Det kommer nu så lifligt för mig, huru jag i jules, tillsammans med Fru Johns sprang

mot hvarandra; äfven sådana menniskor, som djupt innerligt älska hvarandra. Vare derföre allt partisinne långt ifrån oss, hvar och en!

Bengel säger: "Uppriktighet, enighet och frihet äro tre ädla stycken af den sanna christendomen. Det förstnämnda är grunden, det andra följden, der man erhåller flera umgängesvänner. Men likväl bör det tredje ej lida någon inskränkning, eljest är det något fel dervid. Der uppriktighet finnes, der vinnes ock snart så mycken enighet, som är behöflig för hvarje tid. Men der enighet utan renhet eger rum, der blir det, om ock i det förborgade, endast desto värre söndringar. — Ljuga skall man ej, men det är icke alltid nödigt, att man just alltid säger hela sanningen. Dertill behöfves vishet." — I våra dagars stridigheter, äfven ibland dem

omkring för att söka henne ett
passande hem och huru ledsen
jag var öfver, att ej Johns ville
taga emot henne. Men det var ju
väl; ty det är ändå numera ett
bra verldsligt hem, ehuru det, jo
visst äfv, hade kunnat vara ut-
vecklande och bildande för henne.
"Prisom nu Herren och låtom oss
med hvarandra upphöja Hans
namn", som så småningom och o-
märkligt sammanfogar alla små
omständigheter och händelser i vårt
lif, att allt skall slutligen tjena
till Hans förherrligande och till
Hans utkorades eviga väl.

Ja, mina barnbarn, de äro
verkligen, i mina ögon åtminstone,
värda att ses. Tänk om Ida och
Malvina gjorde mig ett litet besök,
på några dagar, i vår! O, hvad det
skulle vara roligt! Då skulle jag

presentera Lisa och Karin,
Berndt och Ingrid för eder.
Gud välsigne dem alla och göre
dem till en välsignelse på jorden.

Jag undrar så mycket hvad
det egentligen kan vara, som I
så mycket misstycker hos Fru
E. och som har så kunnat splittra
det förr så eniga utskottet. Jag
känner äfven medlidande med
henne, som kommit in ibland
eder, på sådana villkor, och kän-
ner alls icke igen Pastorns förhål-
lande; ty mycket berodde väl, i
alla fall, på honom. Måtte Herren
äfven här få gå fram, med sin
luttrande, hjelpande nåd och
utjemna hvad, som blifvit stördt.
Måtte blott icke något partisinne
få göra sig gällande bland eder!
Det är förfärligt hvad sådant
kan skapa menniskor i harnesk

Norrby, d. 29 juni 1891

Älskade Angelica!

"Allena till Gud var stilla min själ, ty af Honom kommer mitt hopp." Ps. 62:6.

Mycken hjertlig tack för ditt kära bref, som jag ej förrän nu haft tillfälle att besvara. Jag hoppas dock att det ungefär skall möta dig i Marstrand. Jag fände det nog rätt så ledsamt att icke få träffa dig och skulle nog hafva kommit ut till Alvesjö, trots kölden, om icke omständigheterna hade lagt hinder i vägen. Jag bodde neml. hos Fröken Hellefords tjenarinna Sophie, som har ett mycket trefligt rum på Kungstensgatan och som var hemma för tillfället att hvila sig, då hon en längre tid varit borta och vårdat en sjuk; men på tredje dagen skulle hon återvända till henne och jag hade då gjort henne [illegible] besvär, om jag dröjt en dag längre

Vi hafva i denna vecka här haft en välbehöflig kyrkovisitation, som jag hoppas skall hafva till följd att kyrkoherdes aflägsnande från regementet på så sätt, att han för lifstiden får behålla sin lön, för att kunna försörja sig och de sina på annan ort och församlingen skjuter tillsammans hvad som behöfves för att underhålla en vicepastor. Får nu se huru Gud styrer det för oss.

I denna månad är mitt 6te barnbarn födt och döptes kyrkodagen af kontraktsprosten till Gerda, Hedvig Elisabeth. Torens yngsta barn Karin har varit hos mig en vecka, medan hon öfver midsommaren reste opp till syster i Westmanland.

Johan är hemma i sommar och läser prophil kandidaten.

Min telefonaddress är: "Ekerö, Bona, Norrby".

Måtte du med de dina få en god och treflig sommarvistelse der ute och kom ut till mig på någon dag, då du kommer hem.

Din tillgifna
Hedda.

Tack för Torens bref, [illegible] återvända [illegible]

Det var äfven tid på att jag kom hem,
då jag varit borta i öfver 5 veckor —
2ne veckor hos min Elin, för att hjelpa
henne vid flyttningens vedermödor, samt
sedan i Järlåsa, Tibble, Upsala, Hafsgård, samt slutligen hos Hilda Wihlborg och på Lördagen d. 6 Juni till
Stockholm, dit jag kom så lagom för
att få öfvervara Svenska Missionsförbundets årsfest. Denna gjorde på mig
ett genomgående godt intryck, huru underligt det än förefölls mig, att i denna
oerhörda mängd af menniskor icke känna
igen ett enda ansigte. Det var som om
jag varit i en alldeles främmande stad.
Men ännu tydligare än någonsin blef det
ertrå, att det finnes rum för christlig
evangelisk verksamhet af alla färger och
om formerna vexla, så är detta en ren
nödvändighet för lif; ty endast det
döda vid den form förblifva enahanda för alla. Blott Christus är den
enda solen kring hvilken allt vänder
sig och Hans frälsning det enda målet,

så kunna vi säkert och formerna vexla
i oändlighet, utan ringaste skada.
Derföre låtom oss vakta oss för allt
partisinne och såsom bröder älska
och akta alla, som hafva Herren Jesus
sättesinnligen kär. De christna
såsom sådana hafva så mycket att strida
emot i verlden inom sig sjelfva och
i verlden utomkring sig, att detta kunde
vara nog, utan att de behöfde förbittra
och bekriga hvarandra och härigenom
allramest satan vinner sitt mål att förhindra Guds rikes framgång på jorden.

Hvad angår Ernst, så ville jag
gerna ställa mig på hans sida, som han
känner sig i sitt inre manad, att förr
än ämnadt var, gå ut i det praktiska
lifvet och vittna om sin Herre. Hvad
vi behöfva är icke så mycket lärda
män, som sådana, hvilkas hjertan
öppnat sig för Christi kärlek och deraf begjutade, i lära och lif förkunna
Hans dygd, som dem kallat hafver
och för dem död och uppstånden är.

Hammarkarregatan 12 den 9 Sept 1891.

Kära Angelika!

Guds frid!

Flyttningen hit, owissheten om när du ämnade lemna Lysekil och slutligen min oförmåga att så här i bref ut=trycka min warma tacksägelse för allt hwad du gjort och gör för wår Anna, har wållat att jag dröjt att beswara ditt kärleksfulla bref af den 28 Augusti. Då jag emellertid af An=nas bref i dag ser att Ni stanna i Lysekil till Fredag morgon will jag ej längre försumma att sända dig några rader.

Då jag emottog Angelikas bref och igenkände stilen, genombäfvade mig den tanken att Anna sjuknat, men huru snart blef ej denna oro förbytt i fröjd då jag efterhand läste skildringen af Guds underbara vägar med henne.

Då jag blickar tillbaka till den tid, då Anna först fick tillträde till Edert hem och ända sedan, huru underbart har icke Herren ledt henne på vägar, som synts svåra men som dock skulle sluta så lyckligt. Det visar sig nu att Herren alltid var med och vakade öfver henne, fastän hon mången gång twiflade derpå. Nært den tacksamhet wi äro skyldiga vår himmelske fader stå wi i skuld till Eder för allt hwad Ni gjort för wårt älskade barn och nu till sist under dessa bemärkelsedagar wid Lysekil, då Angelika warit mer för henne, än hwad jag kunnat wara. Herren wälsigne dig och din familj. <u>rikligen</u> för allt!

Jag längtar efter att träffa dig och Anna för att muntligen få bekräftelse på hennes förbindelse ty allt förefaller mig nästan som en dröm ännu.

Hjertliga helsningar till dig och din kära omgifning

från tacksamma vännen

Hedda N.

P.S. War god säg Anna att wi i dag fått hennes bref af d 7 dennes

Norrby, d. 17 Aug. 1892.

Älskade Angelica!

"Allena till Gud var stilla,
min själ; ty af Honom kom-
mer mitt hopp." — Ps. 62:6.

Som jag blifvit ensam en stund — mina barn, (som nu till antal blifvit fullt åtta) hafva farit bort att bada — vill jag begagna denna till att infria mitt löfte och gifva dig en utförligare redogörelse för huru jag användt de sista månaderna. Hemkommen från Malma, öfver Bro station och isen, i början af Mars, begagnade jag de få dagar jag var hemma, att, öfver den i år mattbära isen, göra besök dels på Adelsö, dels på Svartsjölandet och tillbringade en oförgätlig Söndag i Hillersjö missionshus, dit vå lilla förening var inbjuden. Efter ung. 8 dagar flyttade jag till Löten, der vi tillsammans roade oss med dagliga utflykter, så länge det var möjligt,

till min Johan och känner det, som om jag skulle komma att älska henne mest af alla mina barn. Hon är 19 år och dertill ännu mycket barnslig. Det hade varit föräldrarnas mening att hon i höst skulle antaga någon condition såsom lärarinna och Johan önskar det äfven, för att hon skulle komma ifrån Upsalalifvet. Sjelf tänker hon att stanna härhemma, för att läsa, de närmast följande terminerna. Du känner väl icke någon riktigt god familj, som vore att recommendera för henne? Hon är den 6te i ordningen af 8 syskon, och hennes fader har varit sjuklig och derföre haft svårt, att draga sig fram.

Louise Nordlindh har jag ej hört ett ord ifrån, sedan jag lemnade hennes hem i Februari.

Farväl nu. Helsa hjertligt till Wilhelm och dina gossar från

Din tillgifna

Hedda.

Träffar du Anna Keijser och Klara, så helsa dem hjertligt,

altgeint på isen och sedan utmed landvägen,
ända till lilla "Maj" föddes d. 11 April, under
förunderligt lyckliga omständigheter: moder och
barn alltigenom fullkomligt friska. Jag stad-
nade der vidare i 7 veckor, såsom min lilla
dotterdotters sköterska, födande henne äfven,
till hälften, med mjölk och vatten. Mina tankar
flyga härvid ovillkorligt till den stackars
Constance Molin och hennes Ellen! Hvilka
hårda prof, som öfvergått den familjen! Herren
ven vet hvarföre och hvartill. – Derefter var
jag åter hemma några dagar, för att tvätta
och i Stockholm, för att skaffa mig kläder
och for Pingstafton ner till Wisby, der
jag stadnade en hel månad, hos mina
kära vänner i fängelset – en månad af
verkligt ljuflig stillhet och hvila. Om
jag då hade vetat, hvar jag skulle träffa
dig, hade jag nog skrifvit; men jag visste
blott att du icke var på Alvesjö. Der
sammanträffade jag med Fr. Anna Wik-

ström, samt gjorde några mycket värdefulla
nya bekantskaper, såsom Doktor Henrik
Bergh samt en ritlärare Engelske
från Halmstad, med familjer. Derifrån
for jag directe till Östra Husby med
en Norrköpingsbåt och stadnade der i
14 dagar. Var så åter hemma igen 1/2 vecka
med Johan, efter ett kort besök på Adelsö,
hvarefter jag tillsammans med Lotten
for upp till Tibble på lilla Elisabeths
bröllop. Måste dock skynda oss derifrån
för att ställa i ordning i hemmet, för
att taga emot Johans fästmö och nu är
hon här, den kära älskligaste flicka man
kan tänka sig. Enkel och naturlig som få,
är hon på samma gång så öm och kärleks-
full. Glad och fri i sitt väsen, förråder
hon på samma gång ett djupt allvar, som
blott behöfver väckelse och ledning, för att
det naturliga skall öfvergå till ett andligt
lif. Jag ser i henne en dyrbar Guds gåfva

För att fullkomligt lugna dig med afseende på de förment
"starka andarna", under hvilkas inflytande jag skulle stå,

beder jag dig besinna att jag, som högst, bott hemma under samman-
taget 3 veckor, under de sista 8 månaderne. Och i höst skola Lindbergs flytta